

M E G H A L T

(József Attila emlékének)

Írta: BERDA JÓZSEF

*Nincs magyarázat. Akasztófára jut,
vagy a vonat elé veti magát kit
bántani mer a durva valóság! —
Mint a himporos lepkeszárny, oly
érzékeny voltál te, bátor barátunk.
A dallam, az örök dal hevité
a finom hangszert: ideged, s mikor
már csordultig telt a pohár: szörnyű
áment mondtál ki magad felett.
Itt nincs segítség már, hiába verjük
a mellünk. Csak a szomorú szív dobog még,
s tudjuk, — nem kapunk feleletet tőled
soha többé!*

S Z E R E L E M

Írta: SINKÓ ERVIN

A képviselő ur az éjszakai gyorssal érkezett Pestről. Sándor, a kocsisa hazahozta, aztán kifogta, megetette, megitatta a lovakat, utána még meg is veregette a sima, fényes hátukat, majd körülnézett az istállóban, tenni valót keresett. A lecsüngő nagy sárgás bajsza egyik végét két ujjával kicsit arrébb tolta — ez volt minden, ami munkát talált. Aztán, mintha ez eszmélni segitené, kifordított tenyérrel végighuzta a bütykös ujjait a homlokán. Még csak nem is sóhajtott. Mert ahhoz is kell valami maradék lázadás a sors ellen, hogy az ember hangosan fel tudjon nyögni. Sándor már nem tudott. Leült háttal a falra akasztott petróleumlámpának, lópokrócokkal betakart szalmazsákos priesére, lerugta a papucsát, kihuzta a zsebéből a ma kapott levelet, ráterítette a térdére s hideg pipájával a fogai közt — a lovakat nézte, amint izmos farukról a rövidre nyírt farkukkal próbálták az éjszakai világosságtól felébredt zümmögő legyeket elhessegetni. A levélre rá se pillantott, kívülről tudta már, mindent tudott s épp ezért nem bírt már gondolkodni sem. Az ember csak addig törheti a fejét azon, hogy mit tegyen, amíg van valami megpróbálni valója. Ha előtte a betemető rögök ott kopognak már a koporsó földén, akkor az ember esze megáll.

Van az ugy néha a balszerencsével, hogy olyan, mint az iszákos. Ha egyszer inni kezdett, a torka csak még szárazabb; ha egyszer úzóbe vett valakit, nem lehet a balszerencsét többet feltartóztatni. Hiába hagyta el Sándor tavaly télen a faluját, falujában asszonyát meg két csópp gyereket s szegődött el kocsisnak a városba. Hiába rakott a lovak alá olyan gonddal friss szalmát, mintha mindannyiszor a saját gyerekeinek vetne ágyat. Hiába gondozta, kefélte, nyírta őket olyan gonddal, hogy ugy néz-